

ШУМАДИНЦА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ И. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табакѣ Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крайц. за трипутъ.

№ 21.

НАДЗИРАТЕЛЬ НА ПОШТАНСКОЙ ШТАЦИИ

(Изъ Пушкина.)

У Маю 1816. године, случило ми се да самъ путовао, крозь Н. *** ску губернію по поштанскомъ путу, кои е сада уништоженъ. У маломъ самъ чину быо, и плаћао самъ пошту само за два коня. Збогъ тога су поштански надзиратели на мене мало паживъ обраћали, и често самъ морао узимати съ боемъ оно, што ми е, по момъ мнѣнію, по праву принадлежало. Младъ будући и ватренъ яко самъ негодовао на подлость и малодушіе надзирателя, кадъ е онъ, за мене преправљене конь, давао у каруце каквогъ вишегъ господина чиновника. Исто тако дуго нисамъ могао привыкнути се и на то, да ме разборитый служитель обилази съ чиніомъ, при обѣду кодъ губернатора. Садъ пакъ и едно и друго чиними се, да е у своемъ реду. И заиста шта бы было съ нама, кадъ бы се на место общепотребљеногъ правила: Чинъ чинъ да почитуе, завело друго, напримеръ: умъ умъ да почитуе? Каква бы се препирания родила! и коме бы служители онда прво подносили ело? Но враћамъ се на мою повѣсть.

Данъ е быо топаль. На три врсте одъ штаціе Н. *** почела е промицати, и крозь минутъ тако буйна киша падати, да самъ я до голе душе покисао. По долазку на штацію, прва ми е брига была преобући се, а друга чая искати. „Ей Дуно“ викнуо е надзиратель „намести самоваръ, и иди донеси млеа.“ При овимъ речма изишла е иза преграде девойчица, одъ четрнаестъ година, и отишла е у куйну. Нѣна ме е лепота удивила. „То е твоя кћи?“ запытао самъ надзирателя. — „Кћи“ одговори съ видимъ великимъ задовољствомъ и самолюбіемъ, „а тако е разумна, тако хитра, сушта покойна іой мати.“ Ту е онъ узео да препише мой путный листъ, а я самъ међутимъ разгледао изображеня, коя су украшавала нѣгово смирено, но чисто обиталиште. На нѣима е была изображена цела исторія блудногъ сына: на првой, честный стараць у белой спаваћой капи и спаваћой альнини, одлушта немирногъ младића, кои брзо узима одъ отца благословъ, и кесу съ новыма. На другој е живимъ бояма было изображено, развратно поведевъ младогъ човека, кои седи за асталомъ окруженъ лаж-

нымъ прятельима и прятельицама. Далъ, младићъ прохердавшии иманъ, обученъ у врећу, съ тророгльимъ шениромъ на глави, пасе свинь, и съ нѣима се заедно рани; на лицу му е изображена велика жалость и калянь. Напоследку е изображенъ нѣговъ повратакъ отцу: добрый стараць у истой оной капи и альнини изилази му на сусреть; блудный сынъ клечи предъ нѣимъ; подалъ се види како куваръ колъ „упитаногъ телца“, и старіи братъ гди слуге пыта за узрокъ те радости. Подъ свакимъ изображенъимъ прочитао самъ и сходанъ надпись, на немачкомъ ѣзику. Све то запамтіо самъ, као годъ и саксіе съ диведемъ и креть съ пепелявимъ покрывачомъ и све друге предмете, кои су ме у то време обржували. Као да гледамъ и самогъ домаћина, човека одъ педесеть година, окретногъ и доброгъ: на нѣму е быо дугачакъ зеленый капуть, съ трима медалями на старимъ олинянимъ пантльикама.

Нисамъ быо ни старогъ суруцію исплатіо, кадъ се Дуна вратила са самоваромъ. Мала кафинперка, таки одъ другогъ погледа, приметила е упечатленъ, кое е она на мене произвела; и оборила е доле велике плаве очи; я самъ почео съ нѣомъ разговарати, и она ми е одговарала безъ икакве забуне, као девойка, коя е света видила. Нѣномъ самъ отцу предложіо чашу пунша, а нѣойзи чашу чая, и мы трое разговарали смо се, као да смо одъ памтивека познати были.

Коньи су одавна были преправни, а я све нисамъ се могао разстати съ надзирательмъ и нѣговомъ ћеркомъ. Напоследку самъ се съ нѣима опростио; отаць ми е пожеліо срећанъ путь, а кћи ме испратила до кола. У ходнику се зауставимъ, и замолимъ е за дозволенъ, да е могу полюбити; Дуна се сагласила. . . . Млого могу наброяти я таки любобаца.

Одъ то доба, какосъ съ тимъ занимамъ, . . . но ни еданъ ми ніе остао тако дуго и прятно у мой памети.

Прошло е неколико година, и обстоятелства су ме довела на тай истый путь и у та места. Сетіо самъ се вѣри старогъ надзирателя, и радовао самъ се у мыслима, што ћу е видати. Но, помислимъ, старый надзиратель можда е променѣнъ, а Дуна вальда се већ удала. Мисао и о смрти едногъ или другогъ пролети ми крозь главу, и я самъ се приближавао къ штаціи *** са жалостномъ слутньомъ. Коньи су се зауставили предъ по-

штанскомъ кућомъ. Ушавши у собу, познао самъ сва изображеня, представляюћа историю блудногъ сына; столь и креветъ стояли су на пређашњимъ своимъ местима, но на прозорима већ није било цвећа; а све унаоколо показивало је старостъ и небреженіе. Надзиратель је спавао коживомъ покривенъ, и мой га је долазакъ пробудио; онъ је устао То је био истый онај надзиратель; но како је онъ остарио! Докъ се онъ на канѣвао да препише мой путный листъ, ја самъ сматрао њгове седине и боре на њговомъ давно небријаномъ лицу, на њгова грбава леђа — и нисамъ се могао начудити, како су три или четири године, могле претворити здравогъ и окретногъ човека, у немоћногъ старца. „Дал’ ме познаешъ?“ запытамъ ја надзирателя „ја самъ твой старый познаникъ“ — „Може бити,“ одговори онъ опоромъ; „ово је великій путъ, много је пролазећи кодъ мене бывало.“ — „Е ли здрава твоя Дуна?“ продужимъ ја. Старацъ се био набуріо. „А Богъ би је знао,“ одговорио је онъ. — „Даклемъ је удата?“ реко ја. Старацъ се учини као да није чуо, што самъ га запытао, и продужио је мрмљајући читањъ могъ путногъ листа. Ја самъ прекратио моя питања, и заказао самъ да самоваръ преправи. Любопытство ме је почело мучити, и ја самъ се надао, да ће пуншъ одрешити езикъ могъ старогъ познаника.

Нисамъ се преварио: Старацъ није се одказао одъ подвешене му чаше. Ја самъ примѣтио, да га је румъ мало разведрио. При другој чаши онъ је постао говорљивіи; сетіо се, или баръ је показао као да ме се сећа, и ја самъ дознао одъ њга повѣсть, која ме је у то време јако заузимала и тронула. „Даклемъ сте вы познавали мою Дуна?“ почне онъ. „Али ко није знао њу? Ахъ, Дуна Дуна! Каква је то девојка была. Овудъ се много пролазило; когодъ прође свакиј је пофали, нико непокуди. Госпође су је даривале, која марамомъ, која другимъ стварима. Господа пролазећи задржавали су се, подъ изговоромъ, да еду, а у самой ствари текъ да њу подуже гледи. Бывало је, господинъ какавъ ма како да је срдитъ само еднимъ погледомъ њнимъ умири се, и самномъ се милостиво раговара. И веруєте ли, господине: куріери и и фелдгери съ њоме се су по пола часа разговарали. Она је кућу обдржавала; наместити, зготовити, за свашта је доспела. А ја старый будала, немогу да је се нагледамъ, немогу да се нардუმъ; већ ако ја нисамъ любіо мою Дуна, ако је ја нисамъ неговао. то је нико, нико неће у њномъ животу! Но не, одъ беде се несачува, што је сужено неможе насъ мимоћи.“ Ту ми је онъ стао приповедати њгову несрећу. — Пре три године, кадъ је онъ ленирао свой новый протоколъ, а кћи њгова шила нову альбину, зауставила су се кола, и путникъ еданъ у черкеской капи, у войничкомъ япундету, и обматанъ шаломъ, ступіо је у собу, искајући конѣ. Конји су сви были разаслати. При томъ извѣстію, путникъ стане крупнѣе говорити и бичъ све навѣше дызати; но Дуна, привикнута такимъ сценама, изтрчала је иза преграде, и запытала га је, има ли волю да штогодъ еде? Появленъ њно произвело је обично дѣйство. Путникъ се смирио, и сагласіо да чека конѣ, а међутимъ је наручіо вечеру. Кадъ је скинуо свою мокру капу, одмотао шаль и збаціо япунце, то су видели, лепогъ младогъ хусарскогъ офицера съ црнимъ брчиѣма. Онъ је сео кодъ надзирателя и стао се

любезно разговарати съ њиме и њговомъ ћеркомъ. Дошли су вечеру. Међутимъ су и конји дошли, и надзиратель је заповедио да њи одма неодмарајући и неранећи њи запреху у каруце путуюћегъ; но кадъ се повратио, а онъ је нашао младогъ човека готово безъ чувства на сандуку лежећегъ: онъ се разболео, глава га је тако страшно болела, да није могао далъ путовати Шта се могло чинити! Надзиратель му је морао своју постелю уступити, и уговорили су, ако му лакше не буде, да шиљу сутраданъ у С. . . . по лекара. Сутраданъ хусару је јоштъ горе было. Човекъ њговъ отишао је у варошъ за лекара. Дуна му је везала главу марамомъ, наквашеномъ са сирѣтомъ, и седла са своимъ швомъ кодъ њгова кревета. Болный је предъ надзирательмъ јукао, и није говорио готово ни слова; само је две шолѣ кафе попио, и јукајући ручакъ заказао. Дуна није одлазила одъ њгова кревета. Онъ је често искао да пије, и Дуна му је давала чашу съ лимундомъ, коју је она сама начинила. Болный је текъ квасіо уста, и свакиј путъ враћајући чашу, за знакъ благодарности, са својомъ слабоу рукомъ стискавао је Дунину руку. Око ручка дошао је и лекаръ. Онъ опипа пулсъ болногъ, разговори се съ њиме немачки, и објави нама руски, да је њму нужно само едно спокійство, и да ће тако чрезъ два дана моћи путовати. Хусаръ му је дао 25. рубаля за визиту, и позвао га је на ручакъ; лекаръ се сагласіо; обоица су ели, съ добримъ апетитомъ, испили су по стакло вина, и разстали су се савимъ задовољни еданъ съ другимъ.

Прошао је јоштъ еданъ данъ, и хусаръ је сасвимъ оживіо. Онъ је био врло весело, и непрестано се шалио то са Дуномъ, то са надзирательмъ; звиждукао је, разговарао се съ пролазећима, уписивао је њине путне листове у поштанску књигу, и тако се допао надзирателю, да му је сасвимъ жао было кадъ се трећегъ дана разстало са своимъ любезнимъ гостомъ. Была је недеља; и Дуна се преправила на службу у цркву. Хусару су дотерали каруце. Онъ се опростио са надзирательмъ, и добримъ му је новцемъ благодаріо на конаку и гостби; опростио се и съ Дуномъ и нудио се да је одвезе до цркве, која је на край села была. Дуна је стояла двоумећи. . . . „Чега се ты боишъ?“ рекне јој отацъ; „видишъ њино высокоблагородіе није куракъ, и неће те изести; провозай се до цркве.“ Дуна је села до хусара, слуга је скоціо на каруце, сурудія је пукао бичемъ и конји су потрчали.

Бедный надзиратель није могао постигнути, како је могао дозволити својој Дуни да иде съ хусаромъ, каква га је слепоћа напала, и шта се учинило съ њговимъ разумомъ у то магновенъ. Није прошло ни пола часа, али неслокојство овлада њиме до таквогъ степена, да се није могао уздржати, него је и самъ пошао на литургию. Кадъ се приближио цркви, видио је, да се народъ већ разлизи, аљ Дуна није било ни у огради црквеној, ни у цркви. Онъ је ушао и у цркву; свештеникъ је излазио изъ олтара; ѣаче је гасило свеће, и две бабе су се јоштъ молиле Богу у едномъ углу; но Дуна није ту было. Бедный отацъ едва се решио, да запыта ѣаче, је ли она была у цркви; ѣаче чу одговори да није. Надзиратель је пошао кући ни живъ ни мртавъ. Една му је остала надежда: Дуна по ветрености њны младе година, може бити допало

се да се провоза до слѣдуюће штаціе, гди е живила нѣна кума. У мучной борби очекивао е онъ повратакъ нѣнъ. Ни суруція се нѣ враѣо. Напоследку у вече доѣ онъ пѣнъ, са убійственимъ извѣстїемъ: Да е Дуна съ те штаціе отишла даль са хусаромъ.

Стараць нѣ могао снети свою несрећу: онъ е легао, у ту исту постелю, у којой е лежао младый обманитель. Садъ саображаваюћи обстоятелства, онъ се сеѣао, да е болестъ была притворна. Бедный надзиратель добыо е яву вруѣицу, нѣга су одвезли у С. . а на нѣгово место опредѣлили су привремено другога. Онай истый лекарь кои е лечїо Хусара, лечїо е и нѣга. Онъ е уверавао надзирателя, да е Хусаръ быо савршено здравъ, и да се онъ јошть тада сеѣао нѣговомъ злбномъ намереню, но да е ћутао, боѣни се нѣговогъ бича. Ёли Немаць истину говорїо, или се само фалїо своїомъ прозорльивошћу, то се незна; али онъ тимъ нѣ ни найманъ утѣшїю ядногъ болестника. Чимъ се едѣа мало предїгао надзиратель, изискао е одъ С. . . постмайлора одпусть на два месеца, и никомъ ни слова неговореѣи о своме намереню, пошао е на путь да тражи свою кѣрѣ. Изъ путногъ листа знао е онъ, да е ротмистеръ Минскїй путовао изъ Смоленска у Петербургъ. Суруція, кои га е возїо, називао е да е Дуна плакала целїмъ путемъ, премда се видїло да е съ вольомъ ишла. „Ако Богъ оѣе“ помислїо е надзиратель, „довешћу я мою заблудившу овчїцу куѣи.“

Съ томъ мыслю дошао е онъ у Петербургъ, и отишао къ пензїонїраномъ унтер-офицеру на квартиръ, съ коимъ е негда заедно служїо у измаїловскомъ полку. Наскоро е дознао, да е ротмистеръ Минскїй у Петербургу и обитава у Демотовой гостилницы. Надзиратель се решио да къ нѣму иде.

Рано уутру отишо е онъ у обиталиште нѣгово, и молїо да му яве, да се старый еданъ солдатъ жели съ нѣнїе видїти. Войничкїй лакей, чїстѣнї чїзме явїо му е, да господїнъ спава, и да пре еданаестъ сатїй никогда не пушта. Надзиратель е отишао, и у назначено се време вратїо. Минскїй е самъ ишао, у спаваѣной хальнїи, и црвеной кацї. „Шта ћешъ?“ запытао га е онъ. Срце е старчево узкипило, сузе су му ударили на очи, и онъ дрѣћуѣимъ гласомъ едѣа е изговорїо: „Ваше Высокоблагородїе! Учинїте Божїю милость!“ Минскїй га е оштро погледао, плануо е, узео га за руку, одвео у кабинетъ и затворїо за нѣма врата. „Ваше Высокоблагородїе!“ продужавао е стараць, „што е съ кола испало, то е пропало; дайте баръ натрагъ мою бедну Дуну. Видите, вы сте се проводили съ нѣоме; немойте е баръ даль неправедно убїати. — „Што е учїнїно то се неповрати,“ одговорїо е младый человекъ у великой забуни, „скрївїо самъ ти, и радо бы молїо за опростенї; но немисли, да бы я Дуну могао упропастити: она ће быти срећна, поштену ти рѣчь даемъ. Нашто ће она теби? она мене люби, и она е одвикла одъ свогъ преѣашнїгъ стана. Ни ты, ни она — вы неможете заборавити то, што се случїло.“ После, стїснувши му нешто у руку, онъ е отворїо врата, и надзиратель непамятеѣи каквимъ начинемъ, нашао се на улицы.

Дуго е стаюо тако, немичуѣи се, напоследку видеѣи артию онъ е развїо и видїо е неколїко петица и десетїца. Сузе су му опетъ ударили на очи, сузе негодо-

ванїа! Онъ е стужвельо банкноте, бацїо їй на землю, изгазїо, и пошао; отїшавши неколїко корачай, зауставїо се, промислїо и повратїо но банкнота већъ нѣ было. Лепо обученъ младићъ, видеѣи нѣга, отрчао е до фїякера, сео е и брзо повикао „терай!“ Надзиратель нѣ ишао за нѣмъ. Онъ се решио, да иде куѣи на свою штацію, но преѣе е тео баръ еданпутъ да види свою бедну Дуну. Тога ради после два дана вратїо се онъ Минскомѣ; по военый лакей казао му е сурово да нѣговъ господїнъ никогъ непушта предъ-а-се, и изгурао га е напољъ, затворивши му предъ носомъ врата. Надзиратель е постоюо, постоюо — па и отишао.

Истогъ тогъ дана у вече, ишао е онъ по лїтейной улицы, почемъ е одстоюо лїтургїю у цркви Всѣхъ Скорбящихъ. Еданпутъ протрче поредъ нѣга богате дрошке, и надзиратель позна Минскогъ. Дрошке су се зауставїле, предъ трокатномъ куѣомъ, и хусаръ е ушао у ню. Срећна е мысао пролетїла надзирателю крозь главу. Онъ се поврати, и поздравивши се съ кочїашемъ, „чїй е то брате конъ?“ упыта „да нѣ Минскога?“ „Нѣговъ“ одговори кочїашъ „а шта ти е нужчо?“ — „Видїшь шта: твоей ми е господїнъ заповедїо, да однесемъ писмо нѣговой Дуни, а я самъ заборавїо гди Дуна живї.“ — „Ето ту у другомъ спрату; но ты си се задоцїнїо съ твоимъ писмомъ, садъ е онъ самъ кодъ“ — „Нїшта зато,“ одговори надзиратель съ узбуѣнїемъ, „фала ти што си ми показао, а я ћу мой посао свршїти.“ И съ тимъ речма пошао е узъ степенѣ.

Врата су была забравлѣна; онъ е зазвонїо; прошло е за нѣга неколїко врло тешки секунда. Ключъ е зашкрїпїо, и нѣму су отворили. „Да лї овде обитава Авдотїя Самсоновна?“ запытао е. „Овде“, одговори млада слушкїня; „шта ти она треба?“ Надзиратель нѣ одговарао и ушао е у салу. „Нїе слободно, нїе слободно,“ викала е за нѣмъ слушкїня, „кодъ Авдотїе Самсоновне яма гостїю.“ Но надзиратель нѣ слушао, и даль е ишао. Две прѣе себе быле су тавне, треѣа е была осветлѣна. Онъ е дошао до отворены врата и зауставїо се. У богато намештеной собї седїо е Минскїй замишлѣнъ. Дуна, обучена са свомъ раскошности моде, седїла е на наслоу нѣгове столице, као горда якаїня на свомъ енглескомъ седлу. Она е нѣжно гледала Минскогъ, обмотаваюћи нѣгове кудре на свое прелестне прстїѣе. Бедный надзиратель, јошть нїкадъ му се нѣ кѣнї нѣгова тако прелестномъ учїнила; онъ и неотїце наслаждавао се гледаюћи е. „Ко е тамо?“ запытала е она, неподїжуѣи главе. Онъ е непрестано ћутао. Недобывши одговора, Дуна е подїгла главу . . . и съ якуомъ пала е доле. Уплашенъ Минскїй потрчао е, да е дїгне, и усдавнупть видеѣи надзирателя на вратїма, дошао е къ нѣму дрѣћуѣи одъ ярости. „Шта ћешъ?“ запытао га е шкрїпеѣи зубма; „за што се ты замномъ свуда прикрадашь, као разбойникъ? или оѣешъ да ме убїешъ? Одлази напољ!“ И крепкомъ рукомъ схвативши старца за вратъ, бацїо га е на степенѣ. Стараць е дошао на свой квартиръ. Прїатель му е саветовао, да се жали на таї поступакъ; но надзиратель размисливши се, одмануо е рукомъ, и рѣшїо се, да уступїи. После два дана пошао е изъ Петербурга, вратїо се на свою штацію натрагъ, и прїамїо се свое дужности.

„Ето већ трећа година како я живимъ безъ Дуне, и како о нѣй нема ни гласа ни трага. Богъ зна, е ли жива или не. Свашта се догађа. Нить е ню прву, нить последню путуюћий слободнякъ преварио, тамо неко време подржао, па и отерао. Много ѿй е у Петербургу младыи да, данасъ у атласу и кадиѣи, а сутра видишь е гди у лицу чисти. Кадъ помислимъ, да временомъ и Дуна може то дочекати и тако пропасти, то и неотице сгрешимъ, и пожелимъ ѿй гробъ. . . .“

То е была приповедка могъ старогъ пріятеля, приповедка, кою е онъ често плачемъ прекидао. Сузе е одчасти и пуншь натеривао, кога е онъ већ пету чашу поію у теченю нѣгове приповедке; та ме е приповедка яко тронула. Раставши се, дуго нисамъ могао заборавити старогъ надзирателя, и дуго самъ мислио о бедной Дуни. . .

Не давно пролазећи преко села сетіо самъ се я мога пріятеля; я самъ дознао, да е штація, надъ којомъ е онъ началствовао, уничижена. На мое питањъ: „Е ли живъ старыи надзиратель?“ нико ми не могао одговорити. Я самъ се рѣшио, да посѣтимъ познату страну, наймію самъ конѣ и пошао самъ у село Н.

То се случило у есень. Плаветникасти облаци покривали су небо; ладанъ е ветаръ дувао съ пожнѣвены поля, носећи црвено и жуто лишће са дрва. У село самъ стигао при залазку сунца, и отишао самъ предъ пошту.

У ходнику, (гди ме е негда Дуна полюбила) сукобіо самъ дебелу бабу, коя е на мое питањъ, одговорила: да е старыи надзиратель пре године дана умрѣо, да се у нѣгову кућу доселио пиваръ, и да е она жена пиварова. Жао ми е было могъ узалудногъ пута, и потрошены око тога седамъ рубалъ. „Одъ чега е онъ умрѣо?“ запытао самъ пиварову жену. — Пропію се, одговори ми. „А гди е саранѣвъ?“ — „На гроблю поредъ нѣгове жене.“ „Неможел' ме когодъ одвести до нѣгова гроба?“ — „Зашто не? Ей Иване! доста си се играо съ мачкомъ. Одведи господина на гробль, и покажи му надзирательвъ гробъ.“

При овимъ речма, одрпано дете, риђе косе и на едну ногу парамлююће, дошло е, и повело ме иза села.

„Еси л' познавао ты покойногъ?“ запытамъ га тутомъ.

— Како га небы познавао! Онъ ме е научіо карабе правити. Бывало е (Богъ да му душу прости), иде изъ мѣане, а мы за нѣмъ: „Деда, деда! орая!“ а онъ насъ бѣе орасима. Све се съ нама кошкао. —

„А путуюћи споминю ли га?“ —

„Та садъ е мало путуюћи, већ ако засѣдатель прође, али нѣму е мало стало за мртвима. Но ето летось е пролазила една госпоя, и та е пытала за надзирателя, и ишла му е на гробъ.“

„Кавва госпоя?“ запытао самъ съ любопытствомъ.

„Прекрасна госпоя — одговори дете; путовала е на каруцама на шесть коня, съ троє мале дече, дадчълкомъ, и са црнимъ псетанцемъ; и како су ѿй казали да е старыи надзиратель умрѣо, она е заплакала се и казала де-

цы: „седите мирно, а я идемъ на гробль.“ Я самъ се понудіо да е одведемъ. А госпоя ми е казала: я сама знамъ путь. И дала ми е петакъ сребра — така добра госпоя! —

У томъ разговорѣ смо дошли на гробль, голо место, ничимъ незаграђено, засеяно дрвенимъ крстовима, неосењнима ни еднимъ дрвцетомъ. Одъ кадъ се памтимъ, нисамъ видіо тако жалостивогъ гробля.

— Ево гробъ старотъ надзирателя, казало ми е дете, скочивши на гомилу песка, у кою е закопанъ быо црнь крсть съ бакарнимъ образомъ.

„И госпоя е долазила овамо?“ запытао самъ.

— Долазила е, одговори Иванъ; я самъ е гледао издаль. Она е легла овде и лежала е дуго. А после тога отишла е у село, довзала е попа, дала му е новаца, и отишла е а мени е дала сребрнь петакъ — славна госпоя. —

И я самъ дао маломе петакъ, и нисамъ жаліо ни што самъ путь учинію, ни што самъ седамъ рубалъ потрошіо. —

превео съ рускогъ

І. Живићъ.

ПОДГРЪВЦИ.

— Едне новине приповедаю: Пре две три неделѣ дана отиде прайзка краљица къ знаменитомъ трговцу помодны стварій у Берлину, по имену Герзону, да провиди шта се новoga кодъ нѣга налази. Између други стварій ту се допадне краљици нарочито шаль еданъ. Она запыта за цену, и добые одговоръ, да тай изредный шаль кошта хиляду триста и педесеть орлаша талира. На то краљица реве, да е рада пређе са своимъ супругомъ разговорити се, него што бы се у коначну куповину упустила. Но чимъ краљица изиђе изъ дућана, дође една берлинска грађанка, плати ияду триста и педесеть талира и однесе шаль кући. Међутимъ краљица разговори се съ краљемъ и онъ одобри да се шаль купи. Пошло къ Герзону, ал' шала више нема. Герзонъ на вратъ на носъ пошлъ къ притяжательни шала момка, кои морате шепртльита, како се погрешка учинила, како е (неказавши коме) шаль већ продатъ быо, а онай момакъ што е назарію, то не знао. Но све быяше бадава, ова нехтедени за какве изговоре знати, и рече му, да е она шаль купила, и да га она задржава. Наравно, да е ово было краљици мало неприятно; али се краљ само смеяо и весело узвикнуо: Я се само то радуемъ, да мои поданици имаю више новаца него краљ нѣовъ!

ЗАЧИННИ.

1. Ко маю сређу уважава, тай е достоянъ и веће.
2. Лажу ако неуватишь за яку, за речъ га неможешъ уватити.
3. Никаква альиива недоликуе лепше жени одъ скромности.
4. Ко у маломе штеди, може кадгодъ у великоме подашанъ быти.

5. Чувай се одъ онога, кои узима капомъ, а дае шапомъ.

6. Гдикои тражећи пару изгоре свеће за петъ пара.

7. Ко едномъ прође крозъ више уста, тай тешко остае читавъ.

8. Кадъ се морашъ управљати по туђимъ мислима, онда негледай колико има ий, кои тако мысле, него какви су они.

9. Кои обе да буде майсторъ а ние чиракъ быо, тога се чувати валя.

10. Ко обе да се пенъ узъ степеницу, мора одъ највише пречаге започети.

11. Свако дрво има свогъ црва, и свако брашно свое мекинь.

12. Кадъ е газда кратковидъ, онда слуга обе да постане сасвимъ слепъ.

13. Што е съ неправдомъ стечено, то редко дође до праунука.

14. Доста пута више вреди драмъ пріятельства, него ли ока правде.

15. Човекъ може кадкадъ сасвимъ измаћи одъ казни, али одъ свое савести неможе никадъ сасвимъ.

ДОМАЊЕ и СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Я.

По известію „Званичны Новина“ бр. 14. постављенъ е Докторъ Медицине и Хирургіе и Магистеръ породильске науке, Вилхелмъ Вагнеръ, досад. помоћникъ лекара предградія Алзерфорштатъ у Бечу, за контрактуалногъ Физикуса Окр. Крушевачкогъ; а доякошній Писаръ Ђумрука Београдскогъ, Илія Пчеларъ за Рачуноводителя Сува Окр. Крагуевачкогъ.

Т У Р С К А.

Цариградъ 23. Фебруара. Бывшій великій адмиралъ турскій Халиль паша, царевъ зеть, кои се яко трудіо, да га порта у Паризъ за цуномоћника пошлѣ, али на место кога е Али-паша не само збогъ тога посланъ быо, што е то француска желила, него и зато, што се добро памте њгова пређашња одношеня (као што е познато, быо е онъ дуго време посланикъ портинъ при Петербургскомъ двору), пре неколико дана умрео е одъ болести коя се одъ страшногъ еда и печали изродила. Онъ е оставіо после себе врло велико иманъ, какво е редко ко у Турској оставіо, кое га се величина отуда увидити може, што њгово заоставше сребрно посуђе око 150 центій (6600 ока) износи. Њговъ е погребъ свршенъ прекључе са свима знацыма почести и церемоніама, кое Турцы у таквимъ приликама обично чине.

Изъ Цариграда такође являю, да е ђенералъ Ламармора тамо дошао. Пожари, кои су се у овой вароши одъ како е онај познатый Хатишерифъ обнародованъ често догађали, сада су врло редки. Ово се мора захвалити бодромъ оку француске жандармеріе. Порта се садъ највише занима са станъмъ подунавски княжества. Између осталогъ ради се о подизаню целокупны тврдиня на обалама Дунава одъ Видина до ушћа Дунава у црно море. Лордъ Редклифъ, кои при овомъ Порту савѣтуе, захтева да порта у свима овимъ градовима яке посадке држи, али се говори да францускій посланикъ то само право дае, да она — Турска — у тврдиняма на десной обали Дунава само гарнизоне држи. Посадке ђупрія на левой обали имаће быти остављене онимъ корпусима, кои бы у подунавскимъ княжествама становали.

Ф Р А Н Ц У С К А.

У Паризу 2. Марта. Принцъ Наполеонъ и принцеза Матилда неоставляю ни еданъ тренутакъ постелю свогъ болногъ отца, принца Жерома (Фронима). Овоме има већъ 72 године (рођенъ е Априла месеца 1784. год.)

— По вѣстима изъ Ліона стигла су тамо млога кола съ барутомъ и цебаномъ, коя ће се у Марсело на море навести за истокъ. Тамо су пропутовали за у Марсель и неколицина млади лѣкара и повећій брой болнички послужителя, коя ће у Цариградъ отићи, гди е збогъ млоги болестника изъ стана саюзничкогъ увећанъ персонала лѣкарскогъ постало необходимо нужно.

— По саглашаваюћимъ се вѣстима изъ Алцира и Корзике дошао е тамо званичный налогъ да ће царъ Наполеонъ идућегъ лета посѣтитый најпре африканску населбину (Алциръ), и да ће при повратку сврнути и у острово Корзику, у постойбину свое фамиліе, ако му сирѣчь непредвиђени догађаи томе на путь нестану.

— У варошима Буржу и Нантесу изгорели су театри.

— Дивизионный ђенералъ баронъ Сиберви, кои е у ратовима републике и првога царства участвовао, умрѣо е у 84. своіой години на своимъ добрама у Жирондскомъ департаменту. После Фебруарске револуціе быо е онъ неко време ратный министеръ, а затимъ до године 1852. великій канцлеръ ордена почестне легіе.

РАЗНЕ НОВОСТИ.

Колевка францускогъ царевича. Форма ове колевке има подобіе какве мале лађе, познато е, да варошь Паризъ има лађу у своемъ грбу. Ова лађа (колевка) стои на четири стуба, кои леже на орловскимъ канцама. На горњой части колевке стои штатуа, коя иредставля варошь Паризъ, и коя у своимъ рукама држи царску круну. Ову штатуу. коя е одъ чистогъ сребра, као и два мала анђела, кои подъ њомъ съ обе стране главе стоје, израдјо е художникъ Симардъ. На другомъ краю колевке, штитъ е са грбомъ вароши. Покрай њи сребрный орао мирно стоећій. Сама пакъ колевка направљена е

одъ ружиногъ дрвета и са златомъ украшена. На колевци стоє четири колайне, коє правду, промисао, предосторожность и снагу или моћ представляю. У средини почестна писмена цара и царице. Завѣсе придеване су за круну и єсу одъ отворено плаве кадифе.

— У Тулузи у Француской, а и у свима окружјама Француске забранѣно є представляти позоришна дѣла „Козацы“, а и примѣчавасе, да є шалливый листъ Францускій „Шаривари“ добыо заповѣсть да више коекакве карикатуре на поругу Русіє не издає.

— Француска, Енглеска, а такође и Турска живо се спремаю за ратъ, и воєни комисари заключили су уговоре поради набавляя знаменитогъ числа кола за чебану и войничке потребе, као и за теглеће конѣ. У Цариградъ долазе готово непрестано нове трупе изъ Енглеске и Француске, одакле таки у Кримъ иду, да попуне оне регементе, коє су болешу врло и смрћу проредиле се.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

— О конференціама у Паризу ућутало се овы дана, а томе є узрокъ великій догађай у Паризу, то єсть рођењь Францускогъ царевиѣна. Ради промѣне пакъ приповеда се по некимъ мѣстима, да се на деветой сѣдници конференція появио некій споръ и породило неко неспоразумљивъ, но садъ, почемъ є и Прайска позвана на участіє у парискимъ конференціама, садъ већь нико више о томе и немисли, нити вѣрує, да ће то шкодливо моћи утицати на течай ствари. „Енглези негодују нешто мало“; — То є све, што се о томъ неспоразумљиво казати зна. Учасствованъ Прайске сматра се са своју страна као ново ємство за скорашњь и извѣстно споразумљивъ.

— О томъ учасствованю Прайске пише „Келнише цайтунгъ“ слѣдује: 27. Фебруара заключено є у конференціалној сѣдници, да се Прайска на участіє позове, и то заключенъ саобщтено є одма телеграфскимъ путемъ у Берлињь. Нико ванъ конференція ніє се надао овомъ обртаю ствари, и како и сами дипломати о томе ништа знали нису, сведочи то, што є єданъ одъ важниѣ дипломата јошть тогъ истогъ дана, кадъ є речено заключенъ учинѣно, изразио свое сажалњивъ, што напрезаню и настояваню Аустріє ніє изашло за рукомъ, да издѣйствує Прайска учасствованъ на конференціама. Премда є врло чудновато, али є ипакъ сасвимъ извѣстно, да су у последњимъ сѣдницама Француска и Енглеска изъ своѣй собствены побуженя предложили, да се и Прайска позове на конференціє, и да западне силе нису то чиниле само збогъ тога, што су се надале, да ће и остали пуномоћници на то пристати. — О положаю пакъ прайски пуномоћника на конференціама вели „Ле Норъ:“ Прайска є безусловно пуштена на конференціє. Говорило се изнайпре, да ће она само ту роллу играти, да саучаствує у уништєню уговора одъ год. 1841. Но то ніє истина. Прайски пуномоћници быће на конференціама равни са остальимъ пуномоћницама, и имаће съ њима заєдно еднака и права и дужности; т. є. они ће подписати цео протоколъ уговора о миру. Истый листъ пише о течаю, коимъ ће дѣло мира за неколико дана поћи, слѣдује: Грофъ Орловъ очекує 3. или 4. изт. Петро-

бурга пуномоћіє за повратакъ Карса; но Турцы ће са свое стране морати вратити Русима и ону часть Мингреліє, кою су они заузели, тако, да ће се оно истовѣтно станъ, коє є и пре рата постојало, опетъ повратити.

— У Паризу занимаю се садъ съ онимъ питањама, коя ће по заключеню мира одма имати слѣдовати. Између тѣхъ питањя најглавнѣє є почетакъ дипломатски сношяя Русіє са западнимъ силама, и говори се већь садъ у смотреню тога, да ће баронъ Бруновъ остати у Паризу као посланикъ рускій при Францускомъ двору, и да є лордъ Кларендонъ већь явио сирѣ Хамилтону Сеймуру, да буде спреманъ за одлазакъ на свое пређашнѣ мѣстоу Петербургъ, гди онъ пакъ по своѣй прилики неће бити Русима повольно лице (persona grata). За Францускогъ посланика у Петербургу пасће на свакој начинъ изборъ на єдно одъ овы лица: ѣенерала Лахита, Маркиза ла Рошжа-клена, ѣенерала Канробера или барона Буркнея. Но найпре ће грофъ Морни као изванредный посланикъ ићи у Русію, да присутствує при крунисаню цара Александра II. у Москви. —

ИЗЪ СТАНА КОДЪ СЕВАСТОПОЛЯ

Изъ стана кодъ Севастополя пише „Таймс“-овъ дописатель подъ 16. Фебруара слѣдује: „Ютрость смо добыли вѣсть о заключеню примирія. Руси су ту вѣсть найпре добила телеграфомъ изъ Петербурга. У 8 сатій у ютру отисне се єданъ чамаць подъ парламентарномъ заставомъ одъ сѣверны градиѣна, и на по пута одъ пристаништа дође имъ на сусретъ єданъ чамаць Францускій. Руси су на то явили союзницама одъ стране ѣенерала Лидерса, да є примиріє заключено, кою намъ є вѣсть и данашня пошта изъ Цараграда потврдила. Данасъ после подне разпрснули смо као за славу тога догађая тако названа „бѣла утврѣеня“ у воздухъ. Речено є, да ће се то позоріє у 4 сата догодити, и зато се одма после 3 сата скупила повелика гомила гледаоца кодъ Редана, на каткаровомъ брежульку и на другимъ обличњимъ высиѣнама; али они су задуго морали чекати. Прође четири сата и лагуми се не запалише; прође и пола 5 сатій, и нигди ни трага о каквомъ потресу. Свима промрзоше ноге, носєви и уши помодрише, и гледаоцы кои су на коню дошли єдва су више могли држати у рукама узде, кадъ наєданпутъ око 5 сатій, кадъ су се већь млоги были повратили кући, диже се бєо облакъ изъ подлагумисаны утврѣеня, — затимъ се диже таванъ црнъ облакъ, земля се мало затресе, и зачу се яка грмлявина; каменъ и одломцы зидна одлетише далеко у высиѣну и падоше преко источногъ бедема у броднице. После некогъ краткогъ ћутаня, зачу се узастопце неколико пута якій тресакъ, поєдины лагуми запалише се и грданъ али потаянъ облакъ дима подиже се далеко у высиѣну. Кадъ є дима нестало, онда се текъ видило, да учинѣна штета ніє толико велика, колико є свакој очекивао; єрѣ изузимаюћи сѣверо-источный угаль, све су зидине остале читаве. Но изнутри су морала зданія яко страдати. Доцнѣ, око 6 сатій, кадъ є свакој мыслию, да є све већь свршено, зачу се неколико пута єдно за друго яка грмлявина. Найпоследє бацише Руси съ Константиновогъ градиѣна єдну кумбару у Францускій станъ, тако, да ће право примиріє текъ после сутрашнѣ конференціє у животь ступити.

17 *Фебруара*. Ютрось у 10. сатій догодило се на трактирской ђупрїи занимљиво позорїе. Съ оне друге стране тогь моста развїена є была бела застава, и мало подаль стаяло є око 25 Козака, кои су рускогь ђенерала Тимоєва донде допратили. За ђенерале, кои ће имати подробности примирїя опредѣлити, разапета су иза ђупрїе на одной чистїни два шатора. Неколько минута после 10 сатїй одяшіо є ђенераль Варнась съ неколько штабс-офицера између она два брежуљка, на којима се прошле године крвава битка на Черной догодила, и отишао є на супротну обалу. За њимь є ишло неколько енглески и француски, а повећїй брой сардинскїй офицера. Кадь су се саюзнички офицери съ рускимь састали, они су се узаямно обасипали поздравима, изразима прїятелиства, и то све у погрешно њмачкомь и францускомь языку, но сваць є быо као у некої забуни, о чему управь да се разговараю. Найобичнїи є предметь разговора была вѣштїна у яханю; Руси су се дивили нашимь коньима, и чудили се по свой прилицы, како они добро изгледаю; саюзничкимь офицарима пакь падали су найвећма у очи Козаць са њїовымь кожнимь шубарама; они се скупише око њї, разгледали су њїово оружїе и одело, и упуштали се съ њїма у некїй видь разговора, кои се састояо по већой части у знацьма са рукама. Господи Козацьма быаше врло мило, што су се съ њїовымь неприятелима изближе упознали, имаюћи при томе очевидно у виду практичне и матерїалне намьре. Прво, што самь видїо быаше то, да є едань козачкїй поднаредникь понудїо єдиогь сардинскогь офицера, да учине трампу. Сардинаць имао є сирьчь едань доста лепь бичь, за коиму є лукавый сынь степа (степа зову се грдне песковите равнице у восточної Русїи) нудїо у замьну свою козачку камцїю, кое бы се њвогь конь съ драге воль отресао. Сардинаць се мало промышляо, али Козакь є на њьга силомь навалывао, и тако они учине наипосле трампу. На то почеше сви меняти свое бичеве, и по гдикой офицерь дао є съ драге воль свой красный парадный бичь за просту козачку камцїю да бы само могао однети у постойбину свою какавь спомень првога дана примирїя.

Будући се свакїй надао, да ће Руси съ оне стране трактирске ђупрїе понамештати страже и забранити ближїй саобраштай, зато є свакїй одь присутствующїи саюзнички офицера гледао употребити оно кратко време на разговорь са рускимь офицарима. Али кадь є већь лепо свануло, и кадь є сунце повысоко одскочило, онда се саюзнички офицери нису могли уздржати, да не пођу даль преко суве, зелене и красне чернайске долине. Найпре пређоше преко єдне мале рьке или шанца на после преко єдне пусте равнице, коя є водила къ некомь споменику, кои се састояо изь єдногь четвероугольного подножника одь неотесаногь камена, надь коимь є стаяо едань малый стубь, коега порекло и значень ни сама Руси незнаю; затимь су се пеняли узь єдну высину, гди є была земля мало песковитїя, него на страна саюзничкогь стана. Мало по мало дођоше и више любопытны коняника, међу којима быаше и едань францускїй ђенераль са своимь штабомь и више француски хусарски офицера. Єдно одьлень те гомиле одездило є чакь до руске батерїе № 49, и попустили су по єдну прїятельску цигару са рускимь предстражама, докь нїе дошао едань Рускїй офицерь, и саюзничке офицере сасвимь учтиво

на францускомь языку опоменуо, да онь има налогь, да ий опомене на повратаць, кое су ови одма и учиняли. Мало даль съ леве стране упутила се єдна повећа чета коняника, којой су се придружили и многи Зуави, Бервалъри (сардински ловць) и други пешацы, чакь близу руски стража юговосточно одь Инкермана, и овде стали су на едань подобарь топометь далеко одь руски батерїя, ако бы сирьчь Русима пало наумь, да опале изь топова; и доиста су многи одь саюзничке стране већь наумили да се врате, ерь кадь бы ишли даль, они бы тьме злоупотребили доброту и благодушность неприятели. Само неколько дрзновены момака усуде се ићи напредь, кои су наумили отети на юришь руску батерїю, тако да су се већь и руске предстраже обезножили, кадь наедань путь одезди за њїма едань сардинскїй офицерь, и строгожайше ий опомене, да се натрагь врате. Єдва се онда сви вратише натрагь. Кадь су стигли кодь ђупрїе, онда се опеть скупе око Козака, и сви упреше очи на она два лепа, бело-плаветна шатора, у којима се држала войничка конференция. Неколько ђенерала стаяху предь вратима, и преговори су се већь очевидно кланяли своме концу. По некомь краткомь времену узяшила є обестра-на свита (пратня) на конь: француски, енглески, руски и сардински офицери одяшили су преко ђупрїя, а гледаоць стадоше у редь съ обе стране. ђенераль Тимоєвь, кои є войничкогь изгледа и прїятногь лика человекь, яшіо є напредь, и одговорїо є на свакїй поздравь учтиво и са смешеньмь; одма за њимь яшіо є ђенераль Виндхамь. Пратня є пошла мало даль напредь у равнину, и ту се опростише саюзницы одь своей „прїятелиски неприятели“ и сваць се врати у свой стань.

ђенерали, кои су данась на войничкой конференциї участвовали, єсу слѣдуюћи: ђенераль Тимоєвь, шефь штаба 4. рускогь корпуса, кои є пружїо напредь свое предстраже; де Марпимпрей, Виндхамь и Петїтя, шефови штаба Француске, енглеске и сардинске войске; ова троїца послата су одь своей главны команданта, да донесу оне предлоге примирїя, кое су главни команданти већь претресли и заключили. Дальгь налога нису имали, и почемь ђенераль Тимоєвь нїе имао пуномоћїе да те предлоге безусловно прими, зато ће онь припослати препїсь тїй предлога ђенералу Лидерсу, кои се ту некудь близу налази. И по томе ће дакле по свой прилицы држати команданти на Криму юшть єдну конференцию поради коначногь опредѣленя точкїй примирїя.

ТЕЛЕРГАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Паризу 6 Марта. Данась уютру првїй є путь мирь званично оглашень. Царь є сирьчь дао депутациї конференциїалны членова, коя му є честитала рођень царскога престолонаслѣдника слѣдуюћїй одговорь:

„И се осећамь толико срећнимь, што се рођень принца догодило башь у време обштегь изравнания и умирения Европе.“

Членови конференция надаю се да ће се за 14 дана већь сви кућама своимь повратити моћи.

У Туриву 1. Марта. Главный командантъ сардинскій на Криму, добыо е дозволенъ да може нижимъ официрима и простимъ войницима одпустъ на четрдесетъ дана дати.

— У Цариграду 20. Фебр. Састављна е една комисија, коя ће испитати и претрести тегобе трговачкогъ реда у смотреню руководства царински надлежательства. У овдашњимъ войничкимъ болницама влада непрестано великѣй поморъ. — Страшне буре обориле су у Цариграду врло многе куће и 18 мунара.

— У Трапезунту 11. Фебр. Омер-паша стигао е овде са своимъ генерал-штабомъ; за њимъ ће доћи и нека одљена войске, коя ће се изъ Колхиде (Мингрелие и Имеретије) овамо преместити.

— У Сирни 23. Фебр. Прошле се ноћи наново затресла више пута земля; притомъ е строга зима наступила.

— У Болбаю (у источној Индији) 4. Фебр. Присѣдени е државѣ Оудъ, коя е велика колико Шотландија, по

коя е за едну трећину многолюднија, съ енглескомъ источиномъ Индиомъ проглашено е 26. Фебр. — Сантали су се наново побунили.

— У Паризу 5. Марта. Баронъ Мантайфель стигао е юче овамо у Паризъ. Досадъ су изишла два извѣстїа о станю здравља царице и новорођеногъ принца; едно, кое е изишло юче у 6 сат. у вече, явля, да е станъ здравља царице Евгеније повольно; а по другомъ, кое е издано юче у 11. сатїй пре подне, находи се и царевїиъ у повольномъ здравлю. Данасъ ће отићи сва найвыша државна тѣла цару на честитанїе. Синоћ е варошь была сїино и многовидно осветљена.

Течай новаца : Дукати, 4. фор. 44 кр. за банке.

Цванцигери : 103%.

ОГЛАСИ.

(1—3) Судъ Окружїа Гургусовачкогъ обзнаюе свакоме кога се тиче; да е на основу 199. §. грађанскогъ поступка судейскогъ, стецьште надъ целымъ покретнымъ и непокретнымъ иманїемъ почившегъ Благоя Јовановїи изъ Гургусовца отворено; и зато се сваки, кои бы што одъ масе ове ма коимъ правомъ тражити имао, овимъ позыва, да се до 2. дана мѣсеца Априла 1856. год., са своимъ потраживанїемъ и доказима, кое о томе има, Суду овомъ прїяви; еръ у противномъ случаю Судъ ће массу ову по прїявлїнымъ и оправданымъ тражибинама расположити, и свакога, кои бы што у исту массу положити имао безъ прїзрѣнїа на његово непрїявлїно право, по коме бы онъ што одъ почившегъ прїимати имао на исплату принудити.

№ 834. Изъ засѣданїа Суда Окр. Гургусовачкогъ.

(1—3) По рѣшенїю Суда ово-окружногъ одъ 11. Марта пр. 1855. год. № 12.747 имаю се сва непокретна добра Маринка и Јована Ђурђевића изъ Мајора Обштине Шабачке у атару Мајорскомъ постоећа, имено 2 нїиве у потесу одъ 15 дана чисте ораће земль у 26 # цес. прецьиће, една земля подъ баштомъ са 200 ком. дрвета шљива, прецьиће, 12 # цес., еданъ забранъ одъ 10 дана ораня, прецьиће 20 # цес. една нїива одъ два дана ораня 5 # ц. и друга нїива такође у 5 # ц. прецьиће, еданъ кућный плаць одъ 3 дана ораня, на коме кућа одъ дрвеногъ матерїала са прочимъ мањимъ зградама и до 600 комада дрвета шљива постои, икои е у 40 # ц.

прецьиће, и наипосле, една ливада у потесу одъ две косе траве у 4 # ц. прецьиће за рачунъ исплате извѣстныхъ његовы дугова, кои су на истымъ добрама интабулирани 19. 20. и 21. дана наступаюћегъ месеца Априла т. г. средствомъ явне лицитације разпродати, и ономе трећий и последнїй данъ лицитације после подне у 4 сата по европейски уступити, кои за такова найвыше готовы новаца дати обећа.

Продаю ову дакле горезложено добра речены Ђурђевића, Началничество Окружїа Шабачкогъ настоєћимъ доставля до оближега знаня съ тимъ, да сваки онаї, кои бы одъ исты добра што купити желїо, речены дана у Мајору овдашнї обштине быти и при лицитацији присутствовати има.

На реченимъ добрама именованы Ђурђевића постое слѣдуоће интабулације и то :

I. Кассе пупиларне Суда Окруж. Шабачкогъ за	27 # цес.
II. Петра Куртовића изъ Шабца за	25 # ц.
III. Крсмана и Перише Ђукановића изъ Мајора	17 # ц. и 9. цв.
IV. Алексе Тодоровића изъ Шабца за	600 гроша. чар.

Позивъ

на второ тримѣсечно теченїе Световида за год. 1856.

Одъ 1. Априла тек. године настае второ тримѣсечно теченїе политичны новина Световида и забавногъ листа Светозора. Позывамо дакле почитаеме читателъ србске научтивїе, да обнове предплату за ¼ год. са 3. фор. на ½ год. са 6. фор. ср. Найболъ е предплатити се на по године.

Политична часть наши новина са общїиће кое редовно, кое у изванредномъ прилогу, найновїе дѣло г. Полковника Георгїа одъ Стратилеровића : Осветленїе реформа у Турској.

Забавна часть Светозоръ доноси великїй литографираный ликъ главно-

командуюћегъ генерала Н. Н. Муравїева, освойтеля Карса, и ликъ генерал-ађутанта князя В. Нарїоновића Василичкова, бывшегъ Началника штаба севастопольскогъ гарнизона, у време иройске обране тога града.

Како е сребро садъ равно банки, то за предплатнике изъ Босне и Србїе ставлямо пређашню цѣну новина са 12 фор. банки за годину.

Уедно объявляемо, да ће изићи за год. 1857. илустриранъ календаръ: Зилзеленъ у великой осмини са лѣдорезила, 8 табака великѣ. Цѣна му е само 30 кр. ср. Новци се имаю напредъ послати съ новцима за новине. Тко на новине или Зилзеленъ 10 пренумеранга пошлѣ, добыя 11-тый экземпляръ на даръ.

Књижаре и прочи продавци Календара добыяю 20% рабата за готове новце, кадъ књига изиђе, подъ условїемъ, да ће имъ се непродани Календари натрагъ узети, а новацъ вратити, зато треба да юшъ садъ наруче свою потребу.

Предплату прїима у Бѣограду разноситель наши новина г. Ђ. Димитрїевичъ; а найболъ е прїявити се управо учредничеству у Леополдштанъ Морегасе бр. 756. Безъ напредъ плаћаня никоме неможемо више новине шилати, а коме смо шилали, те молимо научтивїе, да намъ новце пошлю, изузїмаюћи оне, коима чести ради шилѣмо.

У Бечу 1/18 Марта 1856.

Александръ Андрић
Учред. и Издаватель Световида.

Почемъ е мой синъ Павле П. Козеляцъ скоро свой 16 год. навршио, нормалне, и неколико граматик. школа у Београду изучїо, и съ тимъ себе у станъ поставїо, да може самъ за себе унапредакъ уживленїе пребавити, и живити: зато свакогъ внимателнимъ чїнимъ, да му небы на име мое, нико ништа више на вересїю поверовао, ниће се, одъ стране долеподписаногъ таково што признати.

У Руднику 10. Марта 1856.

Петаръ I. Козеляцъ
Начал. Срезкїй.